

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Confrontar o integrar

L'associació amb la UE reforçarà la Constitució

Com va escriure el filòsof alemany Jürgen Habermas, la democràcia ha de recolzar-se en el debat entre ciutadans amb la perspectiva d'afavorir la legitimitat que sorgeix del "millor argument".

Habermas és l'autor de l'expressió "patriotisme constitucional", i defensa "la idea que la democràcia i el debat públic té la capacitat de resoldre el nus gordià de problemes pràcticament insolubles" (*Écrits polítiques*).

El clan antieuropeu fa moltes maniobres per portar el país a la confrontació a l'entorn de l'acord d'associació amb la Unió Europea.

L'ofensiva no sembla tenir aturador. El 19 de març, el notari Rodríguez Miñana tornava a la càrrega al *Diari d'Andorra* intentant situar l'alternativa entre "Constitució o acord d'associació", i l'anònim autor de la Taula de *El Periòdic* dedicava l'epístola setmanal dels dimecres a denunciar la "manca de transparència" del Govern perquè havia descobert que "el text de l'Acord d'associació s'ha modificat".

Polaritzar és una estratègia dels que no han paït el Pacte d'Estat per l'acord d'associació amb la UE i desitjarien que no es produís cap convergència en la centralitat.

El manual de campanya dels antieuropeus diu que cal polaritzar, però el cert és que hi ha una expectativa ciutadana de missatges positius i integradors. La radicalitat no resulta tan atractiva per al gruix de la societat andorrana.

Davant aquest populisme

conservador no podem renunciar a cultivar l'esperança, amb la idea que la vida de la majoria ciutadana no pot doblegar-se i que s'ha de mantenir la justícia i la dignitat.

Hem de plantar cara a la política de la por d'aquest clan conservador. L'exaltació del passat –el retorn als temps del *Manual Digest* que invoca el notari militant del "no" a Europa– alimenta la nostàlgia que deriva en una contribució estèril al debat necessari.

Si no ens deixem engabiar en petites ambicions i reivindicacions corporatives, podrem obrir un altre marc de la història andorrana. Al capdavant és el que va succeir amb el procés cons-

la Unió Europea.

Plantejades les coses d'aquesta manera, els que no enquadren en el bàndol "sobiranista" apareixen, inevitablement, com uns traïdors.

Propugnant, setmana rere setmana, aquests plantejaments esquemàtics topen, però, amb una evidència: la realitat acostuma a ser més complexa i no funciona com ells pretenen. Tanmateix encara que els esdeveniments desmenteixen els seus rígids esquemes, ells, tretze són tretze, tossuts que tossuts.

Fan esforços per distanciar-se de la realitat emprant la demagògia en una qüestió que preocupa la gent: la immigració. La mateixa qüestió esgrimida per certs partits arreu d'Europa.

Estem movent-nos en una espessa teranyina de baralles de pati d'escola, d'uns jocs florals d'insults i desqualificacions, del gust de no pactar, de la vergonya del diàleg. Aquí tothom està disposat a incrementar la discrepància, allunyant com a claudicant qualsevol coincidència. Quan només en la fusió de grans objectius compartits –aquest és el resultat del Pacte d'Estat per a l'acord d'associació amb la UE– es podrà construir una societat andorrana estable, lliure, convivencial i de progrés.

Andorra s'ha de retrobar amb l'esperit i els valors que li van donar vida el 1993. Però molts d'aquests cridaners no serien capaços ni de recordar ni de practicar les polítiques que es corresponen a aquells valors.

L'exaltació del passat alimenta la nostàlgia, una estèril contribució al necessari debat

tituent el 1993. També amb l'acord monetari amb la Unió Europea del 2011.

Són fites que han incidit positivament en el nostre projecte de país. El clan antieuropeu ha endegat un plantejament de confrontació. La visió confrontativa de la política té, per als turbopopulistes, grans avantatges. S'acompanya d'una mena de sentit èpic: en un costat hi ha els resistents, els que defensen la puresa de les arrels andorranes, front als seus enemics, nosaltres, que proposem reforçar l'embranchement amb